

Hiljaisuuden puhkaisi susien aavemainen ulvonta, joka ulottui koko Willenstadin pienen kylän alueelle. Tuo ulvonta aiheutti minussa pientä jännitystä ja riipaisi hetkellisesti sisintäni. Tuntui kuin helvetillinen kiirastuli olisi kärventänyt levotonta sieluani. Katseeni harhaili rauhattomasti ympäriinsä. Sitä oli mahdotonta keskittää johonkin tiettyyn kohteeseen, sillä edessäni levittäytyi vain synkkää ja tiheää metsää. "Täällä on niin aution näköistä, että tuskin tässä kylässä elää itseni ja susien lisäksi ainuttakaan elollista olen-toa." ajattelin hiljaa mielessäni. Astellessani varovaisesti eteenpäin katseeni havaitsi jotain mielenkiintoista, joka kiinsi suoraan metsikön varjossa. Kiintopisteeseen oli matkaa sen verran, etten saa-nut siitä kunnolla selvää. Niinpä astelin hitaasti lähemmäs, kunnes kohde alkoi vähitellen hahmottua. "Mitä ihmettä?" totesin itsekseni ja hieraisin silmiäni. Toden totta, metsikön varjossa suri yksinäisyyttään mystinen naishahmo, jonka tummansinisistä silmistä suorastaan loisti puhdas viattomuus. Hän käpertyi kiven päälle ja painoi päänsä sen kovaa pintaa vasten. Näky oli koskettava ja raastava, aivan kuin draamaelokuvasta. En epäröinyt hetkeäkään vaan juoksin lohduttamaan häntä. "Hei, minä olen Devonix." Hahmo säikähti ja perääntyi äkisti. "Älä pelkää, en tee sinulle mitään pahaa. Huomasin sinut täällä yksin ja ajattelin tulla pitämään seuraa." "Mitä ihmettä? Miten sinä jouduit tänne?" "En oikein tiedä itsekään. Olin vain kotona päiväunilla, ja herättyäni löysin itseni täältä." "Ahaa... Pahat henget ovat mananneet sinut tänne." "Pahat henget?" "Usko minua, et ole turvassa täällä. Pakene ennen kuin on liian myöhäistä." "Miten niin liian myöhäistä?" "Usko vain ihan hyvällä. Olen keiju nimeltä Amalia ja hallitsen näitä metsiä. Vain minä kykenen minulle siunatuilla taikavoimillani suojelemaan kylää pahoilta hengiltä, jotka ovat piinanneet näitä maita jo tuhansien vuosien ajan. Mieleni täytti syvä hämmennys, enkä ollut lainkaan varma, mitä olisin ajatellut keijun kertomasta. "En ole varma, mitä minun tulisi ajatella tästä kaikesta..." "Ei sinun tarvitse ajatella mitään. Usko vain minua ja lähdel!" Keijukainen korotti lopussa äänensävyään. Siitä ymmärsin, että oli paras uskoa hänen varoittavaa sanaansa. Aloin kävellä pois päin, kunnes mieleeni tunkeutui ajatus. Käännyin takaisin ja palasin keijukaisen luo. "No mitä nyt vielä?" Amalia tiedusteli vaivautuneella äänensävyllä. "Sellainen asia juolahti mieleen, että miten minun tulisi päästä täältä pois? Tämähän on täysin erillinen kylä, jolla ei ole mitään tekemistä ulkoisen maailman kanssa." Ennen kuin Amalia ehti vastata mitään, aavetta muistuttanut demonimainen hahmo lähestyi minua uhkaavasti paholaismainen virne kasvoillaan. Lähdin juoksemaan pakoon sen minkä suinkin jaksoin, mutta hahmo näytti vain saavuttavan minua hetki hetkeltä. "Koeta kestää!" huusi Amalia ja nousi lentoon siipiensä avulla. Hän kohotti kätensä hahmoa kohti ja karkotti tämän tiehensä mystisten taikavoimiensa avulla. Huokaisin helpotuksesta. "Kiitos, pelastit epäilemättä henkeni." "Ei kestä kiitellä. Velvollisuuteni on suojella kylääni ja sinne eksyneitä elollisia olentoja noilta paholaisilta. Mutta nyt sinun on aika lähteä." Keijukainen kohotti kätensä minua kohti, minkä johdosta katosin kylästä ja huomasin olevani jälleen turvallisesti omassa huoneessani. Jatkossa ajattelin käyttää kertojana Amaliaa tai jotain muuta keksimääni hahmoa.